

наглашавање да тај извор не треба тражити ни у каквом догматском аксиому, него „у мишљењу и самој идеји“, како би нагласио Хегел.

Када је реч о интерпретацијама Платоновог и Аристотеловог схватања уметности, управо се кроз однос према појму *мимезиса* може приказати темељно нераумевање њихових ставова о могућности чулног приказа идеје, које су различити интерпретатори показивали током вишевековног изучавања поменутих филозофских концепција. У „Филозофском речнику“ Владимира Филиповића налазе се следеће дефиниције ових: мимезис на грчком значи ”опонашање, подражавање, имитирање, копирање, опонашање неког туђег чина, мисли, осјећаја или саме природе средством властитог изражавања“. На првом месту - разумска анализа ових појмова у старту смера на истицање наводне Платонове осуде уметности *уопште* и на постављање Аристотелове концепције као противтеже таквом ставу. Чак и у античким изворима могу се наћи упозорења на недостатке и ограничења *разумског приступа* проблему, нпр., када Сократ говори Менону: „Престани да од једне ствари правиш мноштво, као што се у шали каже за оне што разбију неку ствар“! (у Платоновом дијалогу „Менон“). Разумском анализом се Платонова филозофија смешта у контекст осуде *сваке врсте мимезиса*, а Аристотелова концепција се нуди као доказ да је уметност, *напротив*, везана искључиво за креативност свог ствараоца, а не за *ропску имитацију* предмета и појава.

Таква интерпретација је неодржива у сваком од својих фундамената, из разлога који у овом тексту треба да буду показани: прво: мимезис и креативност *нису антоними*; друго: Платон не само да не осуђује уметност уопште, него не осуђује ни *сваки облик мимезиса*; треће: Аристотел песничку уметност темељи управо на могућности *подражавања идеје*; и четврто: Платоново и Аристотелово разумевање суштине уметности *нису супротстављени*.

Аристотел у ”Поетици” тврди да песник, уколико је песник *по подражавању*, мора своју *стваралачку снагу* да прикаже у причи, чиме се брани право песника да за предмет те приче изабере и стварне историјске догађаје, што Гадамер разуме као доказ да за Аристотела „миметичко јесте и остаје један праоднос, у коме се не дешава толико подражавање колико преображавање“. Овом тврдњом Гадамер се заправо обраћа класицистичким теоријама подражавања, које сужавају поље те проблематике на један